Pregaria.cat

Entrada

Perdonar-se a si mateix

Sempre t'havia cridat l'atenció veure a les escales del metro un noi o una noia asseguts, just a les portes d'entrada, impedint el pas a la gent, capficats vés a saber amb quins problemes. I avui, eres tu, per primer cop, qui estava allà, apressant contra el teu pit la carpeta que porta el nom d'Universitat de Barcelona.

Et passava una cosa estranya. Un dolor profund, del cor, dolor moral, sec, com qui es mou al costat d'un abisme. No podies en aquell moment ni baixar ni pujar. Seguir: impossible; retornar: inútil. Seure a l'escala del metro: l'única realitat present fins aclarir la boira de l'ànima.

Allà, mentre la gent passava, sense mirar ningú, és quan de cop i volta com una llum interior t'ha dit: “necessito perdonar-me. Oh! i que poc em perdono! Quin cor que tinc més dur per al meu cor”.

No saps quanta estona has trigat en aixecar-te i acabar de pujar les escales. Eres una nova persona. Havies entès que també ens cal perdonar-nos, que no s'hi val ser un jutge tan exigent per un mateix, que el neguit continuat, com un corcó de mala fusta, és la ressonància psíquica d'una llei aplicada sense cap pietat contra tu mateix. I enmig de la suau llàgrima que envaïa el teus ulls, la llum, la gent, el carrer, tot, sí, tot et va semblar – i era - nou.

(Ampliació: Salm 51, 12-14)

- **Déu meu, crea en mi un cor ben pur.**
- **Fes renéixer en mi un esperit ferm.**
- **Torna'm el goig de la teva salvació.**
- **Que em sostingui un esperit magnànim**